

Jenei Gyula

Járványnapló

– jegyzetversek –

Kilencedik nap (03.19.)

volt már hasonló ehhez. emlékszem, mentem a hídon, hirtelenhideg volt, gőzölgött a folyó, tucatszám úszkáltak lenn a vadkacsák. aztán varjúraj húzott el felettem. víruskamikazék, gondoltam. attól félttem, valamelyik a fejemre szarik. minden madártól félttem akkoriban. ha döglött galambot láttam a járdán, a lélegzetemet visszatartva kerültem ki. méterekkel, ha lehetett. napok óta a madárinfluenzával fenyegettek a hírek. átgondoltam lehetséges végemet.

166

Tizenhatodik nap (03.26.)

a vírus terjedése, gócpontok, grafikonok, valószínűségszámítások, százalékok, veszélyezett korcsoportok, alapbetegségek, hírek és álhírek. ha egy populációban ennyi és ennyi lesz a fertőzöttek és a halottak aránya, akkor a baráti, a szűkebb-tágabb ismerősi körből is lesznek áldozatok. még a facebook-ismerősök között is! de vajon kicsodák? amikor a katolikus pap azt mondja a sír mellett állóknak: imádkozzunk azért a testvérünkért, aki közölünk elsőnek fogja követni a most elhunytat, akkor az ember, miközben tudja, hogy az ima érte is szólhat, körbenéz, és eljátszik a gondolattal – akár egy lottózóban azzal, hogy melyek lesznek a nyerő számok, és tippel, és örülne, ha bizonyos számokat kihúznának, bizonyosakat meg nem. hát így van ez! ha isten kiemel közölünk valakit (vagy valakiket), sírhatunk, maradhatunk közönyösek, de örülhetünk is. istenhez és a valakihez való viszonyunk függvényében.

Harmincegyedik nap (04.10.)

nézem az elektronikus sajtót, sehol egy jó kis földrengés, repülőgépkatasztrófa, katonai puccs, sportbotrány, de még egy gyerekgyilkosság vagy gasztronómiai guinness-rekord sem keveredik élém. mindenütt csak a járvány összevissza adagolt tényei, grafikái. tudományos kutatónak nevezett béljósok, kártyavetők ijesztgetnek vagy épp keltenek reményt. a közösségi oldalon is mindenütt: csak a járvány meg a versek, a versvideók. első- és sokadrangú költők, háziasszonyok, diákok, buszsofőrök és mezőgazdasági vállalkozók mondják saját és mások rigmusait. én meg pörgetem őket, beleolvasok, behallgatok némelyikbe, de rám tör az émelygés. szólok is a feleségemnek: nem vagyok jól, mintha felfordult volna gyomrom, sok volt a túlfűszeres szövegekből, sok bennük a rím, a metafora, az érzés, a gondolat. vagy éppen hiányzik belőlük, esetleg rossz az arány. de ha mind remekmű lenne is, hát az is elémelyítene ekkora mennyiségben. a felolvasóesteket sem szeretem. többnyire elunom magam, amikor a költők saját írásaikat mondják. mondjuk, én szeretek felolvasni. szoktam is csodálkozni a közönségen, milyen jó arcot vág hozzá. olyankor azt gondolom, hogy udvariasok. ahogy egyébként én is az vagyok, amikor mások olvassák a műveiket. igaz, akadnak felolvasóestek, amelyeket kedvelek, mert a szerző felolvasásával hozzátesz az értelmezéshez. újabb árnyalatot villant meg, némelyik egészen nagyszerű. sőt olyan is akad, akit csak hallgatni szeretek, olvasni nem. ám ez sem változtat azon, hogy a legtöbbjüket unom. ráadásul most túltermelés mutatkozik járványügyi hírekből, karanténversekből. tőlem is kértek ilyen többet is. végül csináltam egy versvideót, a feleségem meg a fiam segített. sokat vacakoltunk a beállítással, többször újrakezdttem, mert bele-belebakiztam. azt ígérte a könyvtáros, aki a videót rendelte, hogy holnap, a költészet napján teszi föl a netre. visszanezém majd. talán a látjolóknak közül is behallgatnak egyenként.

Harmincharmadik nap (04.12.)

mint egy háború. amit a hátországból nézek.
a tények, a statisztikák harsányak. vagy inkább értelmezendők? mert mik is a tények? a statisztikák milyen metszetében mutatják magukat? és mennyit vesz el a reálisból a félelem? vagy miként növeli a félelmet a látszat? különben nem lehet folyamatosan félni. mesélték, a háborúban a fegyverropogást, a kósza golyókat is meg lehetett szokni. vagy legalábbis nem figyelni annyira rájuk. nem figyelni rájuk mindig. húsvét van, kint süt a nap. száműzőm a betegségtől, a haláltól való szorongást. egészen addig, amíg lázas nem leszek, érzéketlen a szagokra, köhögős. szóval egészen addig, amíg újra félni kezdek.

Ötvenharmadik nap (05.02.)

a városban, ahol lakom, gyakran fölnézek az égre, mert mindig teli van madárral, holddal, felhővel, csillagokkal, vagy csak az év- és napszaknak megfelelő kékekkel, szürkével, vörössel; szóval gyakran bámulom az eget, s mert légifolyosók alatt élek, sokszor látok repülőket meg kondenzcsíkokat, ahogy párhuzamosan vagy egymást keresztezve karcolják a kéket, de ma este, ahogy hazafelé jöttem, a hiányuk tűnt föl, s hogy már napok, hetek óta nem látom a repülőgépek húzta vékony, fényesfehér csíkokat, ahogy lassan híznak, fakulnak, vagy amint foltokká tépik őket a légáramok. és csönd is van a város fölött, nagy csönd, amit csak ritkán csavarnak föl a közeli légibázis gyakorlatozó helikoptereinek rotorlapátjai. de a legfurcsább az, hogy csupán most tűnt fel: egy ideje nincsenek repülő. vagy csak ritkán, elvétve látni egyet-egyet, mert a járvány miatt törölték a legtöbb járatot. vajon észrevenném-e, és mikor, ha eltűnnének a madarak, a hold és a csillagok? s vajon észreveszem-e, s ha igen, mennyi idő múlva, hogy a városból, ahol élek, el-eltűnik egy-egy ember, akit szinte naponta látok. talán köszönünk is egymásnak. és amikor eltűnik, amikor már régen nem látom, mondom-e majd, csak úgy magamban: mi lehet vele?